

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci žalobců: a) R.Ř., nar. „X“, bytem N. R. 815, J., b) F.S., nar. „X“, bytem O. III čp.196, J., c) Mgr. V.V., nar. „X“, bytem O. III čp. 205, J., d) J.H., nar. „X“, bytem O. III čp.206, J., právně zastoupeni: JUDr. Anežka Klimešová, advokátka, IČ: 73733679, se sídlem Revoluční 1502/30, Praha 1 – Nové Město, proti žalovaným: 1) Městský úřad Jevíčko, Palackého nám. 1, 569 43 Jevíčko, zastoupeného Mgr. Živanou Petrlovou, advokátkou se sídlem AK v Brně, Jakubské nám. 1, 602 00 Brno, 2) Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, za účasti: 1) H&H Energy, s.r.o., IČ 01743953, se sídlem Olomoucká 774, 569 43 Jevíčko, 2) S&M DEVELOP, s.r.o., IČ: 27534511, se sídlem Makovského nám. 3147/2, Brno – Žabovřesky 616 00, v řízení na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci jsou **povinni** společně a nerozdílně **zaplatit** prvnímu žalovanému na nákladech řízení částku 22.395 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právní zástupkyně žalovaného Mgr. Živany Petrlové, advokátky.
- III. Žalobci a druhý žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou doručenou soudu dne 2.1.2014 domáhali poskytnutí soudní ochrany v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spatřovali ve dvou územních souhlasech vydaných 1. žalovaným (dále v textu i jako „*stavební úřad*“), a to dne 23.8.2013 pod č.j. OVUP 4099/2013-153/B, jímž byl vydán územní souhlas dle § 96 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „*stavební zákon*“), týkající se umístění stavby: „*Mobilní technologická zařízení na pozemcích specifikovaných v tomto územním souhlasu nacházejících se v katastrálním území Jevíčko – předměstí (dále v textu jen „územní souhlas ze dne 23.8.2013“*, ve vztahu k předmětu územního souhlasu bude soud používat pojem „stavba“) a dále se jednalo o územní souhlas vydaný tímto žalovaným dne 6.11.2013 pod č.j. OVUP 5754/2013-226/B, který byl vydán rovněž podle ustanovení § 96 odst. 4 stavebního zákona a týkal se umístění stavby: „*Umístění výrobků plnicích funkcí stavby, včetně základových konstrukcí pro ně (deskový výměník, dopravní cesty paliva, třidič, recirkulační ventilátor, odpopelnění kotle)*“ na pozemcích specifikovaných v tomto územním souhlasu, rovněž v katastrálním území Jevíčko – předměstí (dále jen „územní souhlas ze dne 6.11.2013“, ve vztahu k předmětu územního souhlasu bude soud používat pojem „stavba“). Žalobu odůvodnili následujícím způsobem:

Ve vztahu k územnímu souhlasu ze dne 23.8.2013 uvedli námitky pod body 1a), 1b), 1c), 1d) a 1e), v nichž považovali tento územní souhlas za nezákonný z následujících důvodů:

1a) Žalobci namítli, že územní souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy, když nesplňuje podmínky § 96 odst. 1 stavebního zákona. Konstatovali, že není pravdou, že se umístění záměru poměry v území podstatně nemění. K tomu uvedli podrobnou argumentaci, která blíže specifikuje tuto námitku. Mimo jiné uvedli, že v současné době je v areálu postavena kotelná, která slouží k vytápění vlastního areálu a jako topné médium využívá dřevěný odpad vzniklý při výrobě. Nově je v území navrženo umístit zařízení – kotel a zařízení, které celoročně neslouží pouze k výrobě tepla, ale rovněž k výrobě elektrické energie. Jako topné médium bude do areálu dovážena dřevní hmota zvenčí a provoz zařízení bude probíhat ve dne v noci po celý rok, nově umísťované zařízení a stavba je mimo jiné zdrojem hluku. Již v současné době je provoz areálu zdrojem nadlimitního hluku pro blízkou obytnou zástavbu. Zvýšená doprava biomasy určené ke spalování bude rovněž zdrojem hluku a emisí. Záměr neobsahuje opatření na eliminaci stávající nadměrné hladiny hluku a ani územní souhlas to žádným způsobem neřeší. Právě díky výrobě elektrické energie dojde k podstatné změně poměrů území, zejména ke zvýšení hluku a emisí.

1b) Stavební úřad chybně posoudil záměr a protiprávně použil institut územního souhlasu a ignoroval ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona. Záměr se přímo dotýká vlastnických či jiných věcných práv osob k sousedním stavbám, jedná se o osoby uvedené v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, tj. „*jedná se o majitele staveb rodinných domů a přilehlých zahrad v blízkém okolí...*“, kteří jsou již nyní obtěžováni nadměrným hlukem ze stávající stavby provozované stavebníkem. Stavební úřad nevzal v úvahu ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona, kdy záměrem mohou být zjevně a nepochybně přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d).

1c) Územní souhlas je neurčitý, on ani ověřená situace neobsahují nutné náležitosti podle stavebního zákona.

1d) Stavební úřad nezvolil v daném případě uvědomění účastníků řízení formou veřejné vyhlášky, bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

1e) Stavební úřad porušil § 3 správního řádu, nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Ve vztahu k druhému územnímu souhlasu, tj. ze dne 6.11.2013, uvedli žalobci námitky obsahující tvrzené důvody k nezákonnosti tohoto územního souhlasu obsažené pod body 2a), 2b), 2c), 2d), 2e) a 2f) žaloby, v nichž tvrdili žalobci následující:

2a) V tomto bodu je rovněž obsaženo tvrzení o tom, že územní souhlas nesplňuje podmínky § 96 stavebního zákona, když „*není pravda, že se umístěním záměru poměry v území podstatně nemění.*“ Dále namítli, že nová stavba je výrobnou elektrické energie, v které je topným médiem dřevní hmota rychle rostoucích topolů a spalováním této vlhké hmoty dojde k zakouření celé inverzní kotliny. Nově umísťované zařízení je mimo jiné zdrojem hluku, v současné době je provoz areálu zdrojem nadlimitního hluku pro blízkou obytnou zástavbu. Rovněž zvýšená doprava je zdrojem hluku a emisí. Rovněž v tomto bodu, ostatně jako v celé žalobě, žalobci poněkud rozvláčně rozvedli své tvrzení o tomto tvrzeném důvodu nezákonnosti územního souhlasu.

2b) Stavební úřad chybně vyhodnotil charakter umísťované stavby, nejedná se o výrobky plnící funkci stavby. V daném případě bude docházet ke stavební a montážní činnosti, jedná se o stavbu a nikoli výrobek. Navíc jednotlivé vyjmenované části (deskový výměník, dopravník paliva atd.) budou na místě stavby kompletovány a vzájemně a stavebně propojeny. Tyto jednotlivé části nemohou samostatně fungovat, s touto stavbou pak stavba „*výrobky plnící funkci stavby*“ tvoří jeden stavebně technický a provozní celek.

2c) Územní souhlas je neurčitý, neobsahuje nutné náležitosti dle stavebního zákona.

2d) Územní souhlas neobsahuje podmínky dotčených orgánů státní správy, zejména krajské hygienické stanice, nepostačí odkaz na podmínky zapracované do neověřené projektové dokumentace, tyto podmínky by měly být součástí vydaného územního souhlasu.

2e) Stavební úřad „*aktivně přitakal nezákonné snaze stavebníka rozdělit stavbu výrobní elektrické energie na několik částí, získávat na ně povolení postupně formou zjednodušujících postupů a vyloučit tak z jejího projednávání účastníky řízení – majitele okolních pozemků a staveb.*“ Správně měl stavební úřad umísťovat tuto stavbu jako přístavbu ke stávající kotelně a měl vést územní řízení, a to formou veřejné vyhlášky. Postup stavebního úřadu byl v případě na úkor majitelů sousedních staveb.

2f) Stavební úřad chybně posoudil záměr a ignoroval ust. § 96 odst. 5 stavebního zákona. Jedná se o záměr, který se bude přímo dotýkat vlastnických či jiných věcných práv k sousedním stavbám, jedná se o další osoby kromě osob uvedených v § 96 odst. 3 písm. d) staveb. zákona, okruh těchto osob je značně široký – jedná se o majitele staveb rodinných domů v blízkém okolí (okruh min. 200 m), kteří jsou již nyní obtěžováni nadměrným hlukem. Vlastnická či jiná věcná práva těchto osob k sousedním stavbám budou záměrem nepochybně dotčena ohrožením jejich zdraví vlivem zvýšené hladiny zvuku či emisí, snížením pohody

bydlení, nutností provést stavební úpravy na svých nemovitostech a snížením ceny svých nemovitostí. Stavební úřad nevzal v úvahu ustanovení § 96 odst. 5 stavebního zákona.

Žalobci ve vztahu k oběma územním souhlasům namítli, že již v závazném stanovisku KHS (Krajské hygienické stanice) ze dne 26.7.2011 k územnímu rozhodnutí na stavbu bioplynové stanice bylo uvedeno, že v současné době je areál zdrojem nadměrného hluku, nelze souhlasit s vydáním stavebního povolení do vyřešení tohoto problému a povolit zde tak další zdroj hluku. Od tohoto závazného stanoviska neproběhlo nové měření hluku, dokumentace nově umísťovaných staveb neobsahuje žádné výsledky nových měření hluku a ani žádné hlukové studie. Stavební úřad věděl o problémech s hlukem v případě stavby bioplynové stanice z roku 2011 – 2012, věděl o problémech majitelů okolních rodinných domů, kteří proti bioplynové stanici brojili právě především z důvodu nadměrného hluku. Dále žalobci odkázali na posudek firmy Akusting, dle kterého byly hodnoty hluku překračovány. Posudek je součástí spisu k územnímu řízení na bioplynovou stanici (dále i jako „BPS“). Obě nové umísťované stavby (tedy na stejném místě) jsou přinejmenším stejným zdrojem hluku jako bioplynová stanice. Žalobci zopakovali svou námitku o tom, že byl porušen zákon, když obě stavby jako záměry posoudil stavební úřad tak, že se poměry v území podstatně nemění. Rovněž žalobci zopakovali své tvrzení o porušení § 2 odst. 4 stavebního řádu, v případě umísťování bioplynové stanice v roce 2011 – 2012 stavební úřad vedl územní řízení veřejnou vyhláškou, v dané věci jsou obě stavby svými negativními účinky a rozsahem velmi podobné, mělo být tedy postupováno stejně. Žalobci dále uvedli, že první žalobce se obrátil s podnětem na přezkoumání územních souhlasů k 2. žalovanému, tyto podněty byly správními orgány prvního stupně odmítnuty, když nebyly shledány důvody zahájení přezkumného řízení, a první žalobce „*má za to*“, že 2. žalovaný měl oba souhlasy přezkoumat v přezkumném řízení. Žalobci pak uvedli, že navrhuji provést důkazy listinami založenými ve spisu a listinami označenými v žalobě (str. 8 a 9). Žalobci navrhli, aby soud zrušil zmíněné souhlasy jako nezákonné. Dále žalobci v rámci této žaloby na ochranu před nezákonným zásahem navrhli, aby soud zrušil tři usnesení o postoupení, vydaných 2. žalovaným, Krajským úřadem v Pardubicích, dne 18.12.2013 a 17.12.2013, kterými bylo ve vztahu k žalobcům ad. a), ad. b) a ad. c) rozhodnuto o postoupení podnětu těchto žalobců k přezkoumání a zrušení zmíněných územních souhlasů, a to prvnímu žalovanému. Konečně žalobci doplnili údaje v žalobě podáním ze dne 17.1.2014, které obsahovalo „*Chronologický popis událostí*“ a „*Vylíčení rozhodujících skutečností-doplnění*“, ve kterém obsáhle citovali z podnětů na přezkoumání územních souhlasů a ze sdělení stavebního úřadů k těmto podnětům, přičemž žalobci k tomuto sdělení uvedli své názory a komentáře.

Žalobci ještě doplnili žalobu podáním ze dne 8.1.2014, ve kterém předložili soudu jako důkazy rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013 a další rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013, vydané Energetickým regulačním úřadem v Jihlavě, přičemž „*tyto licence prokazují, že je povolena výroba povolené tepelné energie a rozvod tepelné energie ve stavbě, která ovšem ke dni vydání a právní moci rozhodnutí nesplňovala patřičné stavební parametry, protože tato stavba není dosud zkolaudována a byla napadena správní žalobou*“. Tyto důkazy dle žalobců prokazují závažnost a důležitost účelů využití napadené stavby, kdy pro tento účel – výroba a rozvod tepelné energie byla povolena stavba pouze na základě dvou stavebních souhlasů. Žalobci ještě poté předložili soudu rekapitulaci celého případu včetně chronologického popisu událostí, a to v podání ze dne 17.1.2014, které dále ještě obsahuje polemiku žalobců s obsahem sdělení stavebního úřadu k podnětům žalobců k přezkoumání územních souhlasů. Žalobci konečně „*doplnili*“ žalobu podáním ze dne 17.6.2014, doručenou

soudu v den nařízeného jednání (18.6.2014). V něm je obsažena polemika žalobce s vyjádřeními žalovaných a další argumentace žalobců.

První žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27.1.2014 uvedl, že k žádosti o vydání územních souhlasů bylo doloženo kladné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického Kraje (dále jen „KHS Pardubického kraje“). Není tedy pravdou, že již dnes jsou v areálu překročeny hlukové limity a umístěním uvedených staveb došlo ke změně v poměru území a dotčení vlastnických práv žalobců. Stávající kotelna v areálu závodu je užívána celoročně, v této kotelně dojde pouze k výměně kotle (kus za kus) o stejném výkonu, nezmění se tedy poměry v území, jak nepravdivě žalobci uvádějí. Stávající kotelna zásobuje celoročně teplem stávající sušárnu dřeva v areálu a zároveň je přebytečné teplo bez užítu vypouštěno do atmosféry, osazením staveb výrobků plnicích funkci stavby dle napadených územních souhlasů, tedy dojde pouze k využití zbytkového tepla a jeho zpracování na elektrickou energii. Úpravou kotelny dokonce dojde ke snížení emisí, které zatěžují okolní areálu. S důvody, které žalobci uvedli v žalobě, se vypořádal stavební úřad ve svých sděleních k zahájení přezkumného řízení. Žalobci nejsou osoby dotčené stavbou dle § 96 odst. 3 písm. d) a ani by „nebyli účastníky řízení, když by se toto vedlo.“ Tím pádem nemohli podat opravný prostředek spočívající v žalobě u správního soudu, stavby umístěné žalovanými územními souhlasu jsou tak malého rozsahu, že nelze žalobce označit jako osoby dotčené umístěním stavby. V doplnění svého vyjádření ze dne 27.1.2014 pak poukázal na dodržení platné právní úpravy v souvislosti s postupem prvního žalovaného, uvedl, že úpravou stávající kotelny dojde ke snížení emisí zatěžující okolí areálu a poukázal na souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického kraje. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Druhý žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že územní souhlas není rozhodnutím správního orgánu, přičemž jeho přezkum či oprava přísluší jen tomu orgánu, který jej vydal. Proto druhý žalovaný nebyl příslušným správním orgánem k přezkumu územního souhlasu. Žalobci nebyli stavbou dotčeni, když jejich nemovitosti se od stavby nachází cca 130 metrů. Případné imise lze řešit až v budoucnu, pokud skutečně nastanou, a to postupem dle § 137 stavebního zákona. Druhý žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stavební úřad postupoval v souladu s platnou právní úpravou, technologie umístěná v areálu – průmyslové zóně, pozemky se nacházejí v zastavěném území dle platného územního plánu, přičemž dotčené parcely jsou určeny k využití území jako plochy výroby. Stavební záměr – stavba je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s dalšími požadavky stanovenými stavebním zákonem a dalšími stavebně právními předpisy.

Žalobci podali ještě repliku k vyjádření žalovaného, v níž setrvali na svých názorech uvedených v žalobě.

Při jednání soudu dne 18.6.2014 zástupkyně žalobců navrhla provedení důkazů za účelem prokázání jejich tvrzení o nedodržení hygienického limitu hluku bioplynové stanice, a to Zkušebním protokolem ze dne 7.5.2014, č. 21837/2014, vydaným Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě k prokázání tvrzení žalobců o podstatné změně poměrů v území a o překročení hygienického hluku v rámci prováděného zkušebního provozu staveb realizovaných po vydání územních souhlasů a veřejnoprávní smlouvy k vydání stavebního povolení, dále navrhla provedení důkazu výsledkem přítomného prvního žalobce, dále

fotodokumentací k prokázání údajné velkého rozsahu prováděných staveb. Zástupkyně prvního žalovaného předložila fotodokumentaci svědčící naopak o malém rozsahu uvedených staveb a navrhla provedení důkazů sdělením Městského úřadu v Mohelnici ze dne 16.6.2014 o tom, že formou územního souhlasu jsou povolována umístění obdobných staveb. Zástupkyně prvního žalobce dále uvedla, že v současné době je prováděn zkušební provoz, když stavby byly realizovány. K dotazu soudu první žalovaný uvedl, že zkušební provoz byl stanoven do 30.4.2014 a vzhledem k překročení hlukových limitů byl prodloužen do 30.6.2014, v případě, že nebudou splněny hlukové limity, nebudou stavby realizovány.

Krajský soud dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Základní stěžejní a spornou otázkou mezi žalobci na jedné straně a prvním žalovaným na straně druhé je to, zda v dané věci bylo možné vydat územní souhlas, anebo, jak tvrdí svorně žalobci, zda mělo být vedeno územní řízení, v němž by bylo rozhodováno o vydání rozhodnutí o umístění stavby (§ 92 a 96 stavebního zákona). Žalobci totiž v žalobě tvrdili, že vydáním zmíněných územních souhlasů byl porušen stavební zákon a bylo zasaženo do práv žalobců tím, že jim stavební úřad „*odňal možnost být účastníkem řízení*“. Svou žalobní legitimaci pak odvozovali ze skutečnosti, že jsou majiteli staveb rodinných domů a přilehlých zahrad „*v blízkém okolí*“ již existujícího průmyslového areálu sloužícího ke spalování biomasy, ve kterém mají být dle uvedených územních souhlasů uvedené stavby umístěny.

Podle ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona místo územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů posuzovaných ve zjišťovacím řízení, nebo pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivu provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí. Kdy vydání územního souhlasu postačí, pak stanoví stavební zákon v ustanovení § 96 odst. 2. Podle tohoto ustanovení stavebního zákona postačí územní souhlas mimo jiné i v případech stavebních záměrů uvedených v § 103 stavebního zákona (§ 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona).

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) bod 16 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby, a to „*výrobky plnící funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně.*“ Podle ust. § 2 odst. 3 stavebního zákona se za stavbu považuje také „*výrobek plnící funkci stavby*“.

Jak vyplývá z předložené dokumentace, předmětem obou územních souhlasů je rozhodnutí o umístění uvedených výrobků plnících funkci již stávající stavby, včetně základových konstrukcí pro ně, čili v dané věci byl splněn základní zákonný předpoklad pro vydání územních souhlasů (§ 96 odst. 2 písm. a) a § 103 odst. 1 písm. e) bod 16 stavebního zákona). V případě územního souhlasu ze dne 6.11.2013 nemá soud pochyb o tom, že v případě umísťované stavby se jedná o výrobky plnící funkci stavby, což ostatně vyplývá nejen z přiložené dokumentace, ale i přímo z územního souhlasu, ostatně žalobci tuto stavbu zahrnující výrobky plnících funkci stavby, tj. účel využití této stavby, v žalobě ani nezpochybnili. Rovněž v případě územního souhlasu ze dne 23.8.2013 byly uvedené zákonné podmínky pro vydání územního souhlasu splněny, když se jedná, jak vyplývá z přiložené dokumentace a ze smlouvy zakládající právo provést stavbu, založené ve spisu, o stavební

úpravy stávající kotelny s výměnou kotle na biomasu. V daném případě tak nedochází ke zcela zásadní změně poměrů v území, když se jedná pouze o stavební úpravy a doplnění již existující a povolené stavby. Je sice pravdou, a první žalovaný to ostatně ani nepopírá, že v daném případě v důsledku výše zmíněných stavebních úprav bude docházet k využití zbytkového tepla vzniklého při zpracování biomasy a jeho zpracování na elektrickou energii. Není však pravdou tvrzení žalobců o zvýšení hluku a emisí, které dle jejich názorů má za následek podstatnou změnu poměrů v území ve smyslu ust. § 96 odst. 1 stavebního zákona.

Dle ust. § 96 odst. 1 stavebního zákona místo územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Zmíněný názor žalobců je pouze jejich subjektivním pocitem a nepotvrzenou hypotézou ve světle stanoviska Krajské hygienické stanice Pardubického kraje (dále v textu i jen jako „KHS“) ze dne 10.10.2013, když toto závazné stanovisko vydané dle § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, obsahuje souhlas s vydáním uvedených územních souhlasů, tj. obsahuje souhlas dotčeného orgánu státní správy, KHS, s vydáním uvedených územních souhlasů. Je sice pravdou, že toto stanovisko váže svůj souhlas na splnění stanovených podmínek, zejména se jedná o doklad ve formě výsledků autorizovaného nebo akreditovaného měření hluku z provozů celé technologie, který prokáže nepřekročení nehygienického limitu hluku dle příslušných platných právních předpisů, avšak to samo o sobě bez dalšího neznamená, že v dané věci nebylo možné vydat zmíněné územní souhlasy. Umístěním stavby se totiž ještě stavba nerealizuje, tudíž nelze „dopředu“ předjímat a zjišťovat, zda po realizaci staveb bude zákonný hygienický limit hluku překročen či nikoliv. To bude možné posoudit v případě řízení o povolení uvedených staveb a jejich kolaudace, a to na základě měření zmíněného v uvedeném stanovisku KHS Pardubického kraje. Pokud žalobci odkazovali na předchozí stanovisko KHS a na „posouzení plánované výstavby bioplynové stanice, kterou si žalobce nechal vypracovat, firmou Akusting“, tak se jednalo o podklady týkající se stavby bioplynové stanice a měření hluku vztahující se ke stávajícímu provozu bioplynové stanice, nikoliv ke zmíněným stavbám uvedených v územních souhlasech. Jestliže KHS Pardubického kraje vydala k umisťovaným stavbám souhlasné stanovisko, tak z tohoto souhlasného stanoviska nelze vyvodit závěr o tom, že se poměry v území podstatně změní v důsledku umístění staveb. Proto bylo možné zmíněné územní souhlasy vydat bez toho, aby bylo vedeno územní řízení, když další zákonné podmínky pro jejich vydání splněny byly. Ostatně žalobci v žalobě pouze obecně namítli, že územní souhlas je neurčitý, když neobsahuje „nutné náležitosti“ podle stavebního zákona. Jakéže to konkrétní chybějící náležitosti územní souhlasy neobsahovaly, žalobci neuvedli a soud není povinen ex officio vyhledávat důvody nezákonnosti územních souhlasů, když navíc z podkladů založených ve spisu vyplývá, že oba územní souhlasy obsahovaly všechny zákonné náležitosti, tj. zejména ty, které jsou uvedeny v § 96 odst. 4 stavebního zákona a § 15a vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Krajský soud v souvislosti s tvrzením žalobců o dotčení jejich práv považuje za nutné zejména poukázat na splnění zákonné podmínky pro vydání územního souhlasu uvedené v ust. § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, z něhož vyplývá, že územní souhlas lze vydat v případě, kdy k žádosti o vydání územního souhlasu žadatel připojí souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn. Tento souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než dva metry. Žalobci

rozhodně nebyli těmito osobami, ani to netvrdili, že by těmito osobami byli, když se jedná o majitele staveb rodinných domů a přilehlých pozemků „v blízkém okolí“, umístěných v okruhu 50 – 200 metrů, jak sami uvedli v žalobě. Nejednalo se tak o osoby uvedené v § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona. V této souvislosti je nutné dodat, že nelze srovnávat stavbu bioplynové stanice s předmětem zmíněných územních souhlasů, kterými bylo umístění staveb – výrobků plnících funkci již stávající stavby, přičemž se v důsledku umístění staveb nemění podstatně poměry území (argumentace soudu viz výše). Pokud žalobci poukazují na údajně „*nevyhovující stávající hodnoty hluku z areálu*“, tak obrazně řečeno, „*nařikají dobře, ale na špatném hrobě*“. Otázka limitů hodnoty hluku a dotčení práv žalobců imisemi ze stávajícího provozu areálu, kde mají být dle uvedených územních souhlasů umístěny stavby, tj. technologická zařízení a výrobky plnící účel stavby, nemůže být předmětem soudního přezkumu, protože se týká současného stavu, před realizací územních souhlasů. Žalobci se mohou domáhat ochrany svých práv v řízení o povolení stavby, dále při kolaudaci staveb, ale až po té, co bude dokončen zkušební provoz (ten dle vyjádření zástupkyně prvního žalovaného probíhá do 30.6.2014 a pokud nebudou dodrženy hlukové limity, nebudou stavby zkolaudovány) a správní orgány budou mít možnost zjistit, zda byly či nebyly dodrženy závazné podmínky stanovené stanoviskem KHS výše uvedeným. Navíc, a to zejména v souvislosti s hlukem z celého provozu bioplynové stanice (když žalobci i v žalobě poukazují na tuto skutečnost i nad rámce hranic soudního přezkumu, který se týká hluku z umísťovaných staveb), se mohou obrátit na příslušný správní orgán, který má v pravomoci tuto věc řešit dle platných právních předpisů (zejména zákon č. 258/2000 Sb., nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Ve vztahu k obavám žalobců k nedodržení hlukových limitů v případě umísťovaných staveb lze opět zdůraznit, že k tomu může dojít jen v případě, když by při realizaci stavby nebyly splněny podmínky stanovené ve zmíněném závazném stanovisku KHS Pardubického kraje, a v tom případě by se jednalo o porušení platných právních předpisů na úseku ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, což by se mělo promítnout při rozhodování stavebního úřadu o povolení a kolaudaci staveb. Žalobci totiž přehlédli, že rozhodnutím o umístění stavby totiž není stavba ještě realizována. Územní souhlas ani není o něčem jiném než o tom, že je jím stavba jen umísťována, když jím ani faktickou realizaci stavby nelze povolit, neboť se jím stanoví pouze podmínky pro její umístění a vydaný územní souhlas je tak pouze orgánem veřejné správy dané osvědčení, že záměr stavebníka je z pohledu cílů územního plánování možný (v této souvislosti nebylo prokázáno a žalobci to ostatně ani nenamítli, že stavba je umísťována v souladu s funkčním využitím daného území). Je tak jakýmsi příslibem do budoucna, příslibem k záměru, který se ještě nemusí ani uskutečnit, takže se bezprostředně práv a povinností třetích osob vůbec nedotýká. V dané věci je proto předčasné, bez náležitého podkladu, když navíc existuje kladné stanovisko dotčeného orgánu státní správy a dosud probíhá zkušební provoz za účelem zjištění, zjistit, zda byly splněny podmínky stanovené v tomto závazném stanovisku, předjímat dopředu, a to na základě předložené fotodokumentace (tu považuje jen soud za ilustraci k rozkošatělým podáním žalobců, bez právního významu), či na základě navrhovaného výsledku prvního žalobce (ten přece hladinu zvuku může jen popsat ze svého subjektivního hlediska, ale nemůže ji odborně změřit a stanovit, když není ani oprávněn odborně hodnotit výsledky zkušebního provozu) nebo na základě výsledku jednorázového měření, tj. ze závěru Zkušebního protokolu ze dne 7.5.2014, č. 21837/2014, vydaném Zdravotním ústavem se sídlem v Ostravě, když jím navrhl žalobci (resp. jejich právní zástupkyně) důkaz u jednání soudu. Těmito důkazy nebylo možné zjistit a prokázat (v podstatě se zpětnou účinností), že v době vydání územních souhlasů, kdy stavby nebyly ještě realizovány a neprobíhal tak ani zkušební provoz, že již v té době došlo k podstatné změně poměrů v území a k překročení

hygienického hluku. Na tom nemůže ani změnit obsáhlá argumentace žalobců obsažených v žalobě a v dalších jejích podáních.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že v případě uvedených územních souhlasů se nejednalo o nezákonné zásahy. Ze zmíněných podkladů k vydání územních souhlasů vyplývá, že tyto zákonné byly, a proto soud považoval za nadbytečné provádět další žalobci navržené dokazování, zejména znaleckým posudkem z oboru hygieny, což se týká i podání žalobců ze dne 8.1.2014, a v něm obsažených dvou „*důležitých*“ důkazů. Za ty považovali žalobci rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013 a další rozhodnutí o udělení licence ze dne 19.12.2013, vydané Energetickým regulačním úřadem v Jihlavě, přičemž „*tyto licence prokazují, že je povolena výroba povolené tepelné energie a rozvod tepelné energie ve stavbě, která ovšem ke dni vydání a právní moci rozhodnutí nesplňovala patřičné stavební parametry, protože tato stavba není dosud zkolaudována a byla napadena správní žalobou*“. Tyto důkazy dle žalobců prokazují závažnost a důležitost účelů využití napadené stavby, kdy pro tento účel – výroba a rozvod tepelné energie byla povolena stavba pouze na základě dvou stavebních souhlasů. Rovněž tak by bylo právně bezvýznamné provádět důkazy navržené prvním žalovaným (fotodokumentací, dopisem Městského úřadu Mohelnice o tom, že v obdobných případech jsou též vydávány jen územní souhlasy), když tyto důkazy nemohly být právně relevantním podkladem pro právní závěr soudu na danou věc (z předloženého dopisu Městského úřadu Mohelnice nevyplyvá, zda v dané věci bylo možné územní souhlasy vydat, to stanoví platná právní úprava a ne postup stavebního úřadu v obdobných věcech, a už vůbec nelze zjistit z fotodokumentace stavby).

Krajský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobci územními souhlasy krácení na svých právech ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. nebyli. Proto nebyli žalobci ani oprávněni zpochybňovat zákonnost územních souhlasů z dalších důvodů uvedených v žalobě a na těchto závěrech soudu nemohlo nic změnit ani žalobci navrhované další dokazování (a to jednak výše uvedené v podání ze dne 8.1.2014 a dále navrhované v podání žalobců ze dne 17.1.2014 a u jednání soudu dne 18.6.2014), proto je soud neprováděl. Rovněž tak uvedené závěry soudu nemohla zvrátit ani polemika žalobců s obsahem sdělení stavebního úřadu k podnětům žalobců k přezkoumání územních souhlasů, když předmětem tohoto soudního řízení nebyl přezkum uvedených sdělení. Další námitky žalobců uvedených v žalobě nebyly důvodné.

Stavební úřad v dané věci nemusel „*volit uvědomění účastníků formou veřejné vyhlášky*“, když jednak se o žádné správní řízení nejednalo a dále takový postup ani platná právní úprava nestanoví. Rovněž není důvodná námitka žalobce o porušení § 3 správního řádu (jedná se o obecnou námitku, která nemá oporu ve skutkovém stavu věci). Skutečnost, že výrobky plnící funkci stavby se na místě provozně propojí, není platnou právní úpravou vyloučeno. V dané věci souhlasy nemusely obsahovat podmínky stanovené závazným stanoviskem KHS, když tyto byly zapracovány do dokumentace staveb a dodržení těchto podmínek se tak stává závazným. Pokud žalobci tvrdí, že měl stavební úřad „*správně*“ umisťovat stavbu jako přístavbu ke stávající kotelně, a že měl vést územní řízení „*a to formou veřejné vyhlášky*“, tak tato úvaha žalobců nemá oporu ve skutkovém stavu věci a v právních předpisech. Navíc územní řízení ani nelze vést „*formou veřejné vyhlášky*“.

Za nezákonný zásah nelze rovněž považovat ani postup druhého žalovaného, který ve vztahu k žalobcům a), b), c) usneseními ze dne 12.12.2013 a ze dne 17.12.2013 postoupil

podněty těchto žalobců k přezkoumání a zrušení územních souhlasů Městskému úřadu Jevíčko jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu k vyřízení těchto podnětů. Rozhodnutí, kterým správní orgán podle ust. § 12 správního řádu postoupí z důvodu své nepříslušnosti podání, se pouze poznamenává do spisu a nelze se proti němu odvolat (§ 12 a § 76 odst. 5 správního řádu). Tímto rozhodnutím se totiž nezakládá, nemění, neruší nebo závazně neurčuje právo účastníka správního řízení, proto takovým rozhodnutím nemohli být žalobci ani kráceni na svých právech (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). A proto nebyla žaloba důvodná ani proti druhému žalovanému v části týkající se zmíněného postupu. Navíc, územní souhlas není rozhodnutím, ale jiným opatřením, je jen úkonem dle části čtvrté správního řádu, v jehož ust. § 156 je upravena jiná procesní úprava na odstranění jeho vad, než je tomu v případě rozhodnutí správního orgánu. Příslušným orgánem k odstranění vad územního souhlasu není nadřízený správní orgán, ale jen ten, který územní souhlas vydal (§ 156 odst. 2 správního řádu), proto správně druhý žalovaný postoupil podněty žalobců k přezkoumání územních souhlasů prvnímu žalovanému. Jedná se o zcela jasný postup daný platnou právní úpravou (*absoluta sententia expositore non indiget, lex est lex*).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému prvnímu žalovanému zastoupenému advokátkou soud toto právo přiznal, když soud v dané věci vzhledem k její složitosti uznal toto zastoupení za přípustné (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), přičemž zahrnuje náklady dle vyúčtování ze dne 24.6.2014: za úkony právní služby ve výši 15.450 Kč (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, vyjádření k žalobě, porada s klientem dne 12.6.2014, účast na jednání soudu dne 18.6.2014, tj. 4x3.100 Kč, dále nahlížení do spisu a pořízení fotokopie spisu, tj. 1.550 Kč, dále režijní paušál 5x300 Kč, tj. 1.500 Kč), dále cestovné za cesty právního zástupce prvního žalovaného z Brna do Pardubic a zpět v souvislosti s výše uvedenými úkony dne 18.3.2014, 12.6.2014 a 18.6.2014 s připočtením náhrady za ztrátu času, v celkové výši 6.945 Kč, přičemž soud se ztotožnil s vyúčtováním cestovného obsaženém na čl. 213 soudního spisu (§ 3, 7,9,11,13, 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., vyhl. č. 435/2013 Sb.).

Výrok III. vychází ze skutečnosti, že neúspěšní žalobci neměli právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný druhý žalovaný toto právo neměl, když mu vzdáním se práva na náhradu nákladů řízení toto právo zaniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. června 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová